

Korsaren

Imod Socialdemokratiet — for Socialismen.

Dette Blad ejes af dem som skriver det.

Nr. 4
12te Marts 1907

Næste Nummer af Korsaren kommer paa Fredag Morgen. — Pris pr. Nr. 5 Ore. Annoncementer 15, 20, 25 Ore.

Nr. 3 er udsolgt til forhandlere og faas nu kun i enkelte løse Numre.

Ud- og Indbetalinger hver Fredag fra 4 til 5.

Bemærk: Korsaren faas i alle Kiosker samt paa Banegaardene.

Korsaren trykkes og ekspederes fra Nørrebro 78, Telefon 2088. Redaktøren træffes daglig mellem 4 og 5.

Opraab

**Socialister og anarkister,
slut jer sammen
og organiser revolutionen**

Kammerater! Vi som allesammen kæmper ved de forhold hvorunder vi lever, og véd at de aldrig kan ændres saalænge ejendom og penge eksisterer — selv om vi forresten kanste er uenige om alt mellem himmel og jord, én ting er vi ialtsind allesammen enige om, og det er, at paa den dag vi blir de mange, da rejser vi os som én mand, bemægtiger os produktionsmidlerne, og organiserer en produktion der uafhængig frembringer hvad vi alle tilsammen magter at forbruge.

Men det lader sig jo kun gøre hvis vi, naar tiden er inde, staaer faglig organiseret, rede til at overtage produktionen.

Hvad der hidtil har skiftet os og hindret vor sammenlutning er forresten imellem vor opfatning af hvordan det nye samfund maa indrettes.

Nogle af os mener at naar revolutionen er gjort, og produktionen

ordnet efter vores alles behov, saa blir det nødvendigt ved en tvangsforanstaltning at sikre sig at alle deltar i arbejdet. Vi kommer derfor til at maatte indrette os saaledes, at ingen kan faa noget som helst uden mod betingelse for at han ogsaa har præsteret et tilsvarende arbejde. Med andre ord: hver mand maa for sit arbejde faa andelen, og priserne maa bestemmes saaledes at for samtlige arbejdsansættelser kan alt hvad der produceres kjøbes.

De af os der ser saadan paa tingene kalder sig socialister.

Men andre af os ser anderledes paa den og mener, at den produktion, som skal til for at hvert menneske kan faa alt hvad han har brug for, den kræver et saa forsvindende lidet arbejde pr. individ, i højden en tolvte timer om dagen, at det er ganske og aldeles unødigt at gøre arbejdet til pligt. Bortset fra de syge og arbejdsudygtige, som jo alligevel maa underholdes, vil der restat der ikke gidder delta et par timer om dagen i et muntert behageligt produktionsarbejde, ganske frit, helt og aldeles. Det vil desuden mest være folk der gjør større nytte paa anden maade, som kunstnere, videnstabsmænd, tekniskere osv. Og de saa, som virkelig efter hanger, loven for hængeløsheds skyld, de vil dog kun udgjøre en lille lille brøddel af den vældige masse af funktionærer som socialisterne vil sætte til at tælle og veje og maale ud hvad hver enkelt skal ha for sit arbejde. Det vilde derfor økonomisk alt være en latterlighed at tvinge de saa dobbelte ud af deres hængeløjer. Men ikke det alene. Nej det frygtelige, det forfærdelige, det skrækelige ved tingene er, at man ved at gøre arbejdet til tvangsarbejde slaber lede tilslæder glæde ved arbejdet og dermed odelægger menneskets naturlige velslyst. Altsaa: ingen tvang i vor nye samfund!

De af os der ser saaledes paa tingene kalder sig anarkister.

Men hvem af os der har ret, enten vi der talder os anarkister, eller de der talder sig socialister, det kan forresten være knusende ligegyldigt. Vor uenighed kan alligevel aldrig bli aktuell for efter at revolutionen er lavet — og da vil den komme til at forbinde ganske af sig selv. Saalænge revolutionen staaer paa, er vi nemlig nødt til at benytte os af det anarkistiske princip: at la hver mand ta hvad han selv vil. Og vi ser det sig saa, naar produktionen er ordnet, at hængeløjs-folkene antallet er forsvindende — ja da maatte vi jo være glade, om vi alligevel vilde vende tilbage til tvang. De af os der nu er socialister vil altsaa da selvfølgelig gaa over til anarkismen. Hvis der sig derimod at fahanserne er for mange — nuvel saa højer anarkisterne sig selvfølgelig

for fattum og gaaer over til socialismen.

Ingen grund altsaa for socialister og anarkister til ikke at staae fælles og i fællesskab lave den store revolution. Og derfor kammerater, slut jer sammen og gaa i gang med at organisere jer, idag bedre end i morgen! Den dag da vi, der nu er de saa, staaer fast organiseret, og kan paabegjære den store planmæssige agitationsarbejde, der lidt efter lidt skal gøre os til de mange — den dag vil bli en mærkedag i folks historie. Fra den dag af kommer vore agitatoriske fagforeninger til at spille samme rolle for den store sociale revolution, som Jacques-tiet og de politiske klubber spillede for den borgerlige franske revolution.

Hans Jørgen.

Vi vil

Fagforeningerne

Henri Rochefort gjorde en Gang den træffende Bemærkning, at Staten er som et Koloniat, hvor den ene Række Hjul, Følletinget, kører frem, og Hjulene paa den anden Side, Landstinget, kører tilbage.

Det er paa denne Befordring, at de socialdemokratiske Politikere har anbragt sig. Saa har den forholdsvis bedre Del af Melanismen endda en Konstruktionsfejl; Følletinget holder paa Hjertallet, — ja, vel, men det er en politisk Bog, at Arbejderne er eller nogen Sinds kan blive Hjerter. Disse Politikere forger desuden hvert Aar Antallet af fæstnede Embedsmænd, bestående Mellemstandsfolk og jordende Husmænd — og Antisocialisme! Og vi saa nu sidst i Tyskland, hvordan Galoparten af de socialdemokratiske Eger i Huset pludselig knækkede over, saadan som de vilde knække over ogsaa hos os, hvis „Arbejder“politikere ikke blev ved at slæbe dem af med Allianceforbindelser i Bourgeoisiet. Nej, den socialdemokratiske Rigsdagsbefordring er en Væltetpet.

Og bag efter dette højstbedsigt hængende men tilfældige Koloniat holder Fagforeningerne som en uhyre Xender, hvor Arbejderne hver Dag læser Kul, — Arbejde, Penge og Overbelsning. De Ulykkelige kan ikke komme forbi, de maa vente, til de Herrer Parlamentariskere er bleven Hjertale!

— Vi vil have Fagforeningerne sat foran. Men da maa det først staa klart,

at for Djævellet har Fagforeningerne intet med Socialismen at gøre. De bestaaer i en Røstlamp, der ligesom Bomber og Strelser er nøje knyttet til den parlamentariske Røstest, hvor selv Hjertalsprincippet jo kun kan betyde: nogle foroven og andre forunder. Fagforeningerne indbringer for Resten deres Begrænsning, idet de optager Arbejdere af alle Partifarver, uanset om de er Socialister eller ikke.

Men Fagforeningerne staaer alligevel Socialismen nærmere end de Herrer Politikere gør det.

For det første samler Fagforeningerne Arbejdere om det økonomiske, det eneste der er i Stand til at holde dem sammen. Og den økonomiske Kamp minder uophørligt om Maalet: Udbytningens Ophør, medens Politikerne højest taler herom som om noget fjærrt, der først naas, naar det ærede Vælgerskift har sat dem ind i alle Statens Gæder. I Fagforeningerne staaer Arbejdere berømt Ansigt til Ansigt med det sociale Spørgsmaal, staaer overfor sin Modstand: Arbejdernes, Kapitalistens.

Det bliver endvidere til en Kamp hver Dag. Politikeren har kun Brug for Arbejdernes paa de saakaldte „store Dage“, naar han skal vælges ind i en eller anden Stilling. I Fagforeningerne er Arbejdernes daglig Agitatorer, og Agitatorer for sig selv.

Den faglige Bevægelse hyder endvidere den Fordel, at her behøver ingen Rigsdagsmand, overhovedet ingen Chef. Den enkelte Arbejder tager sit Tag i Fremtiden med samme Værktøj som den, enhver anden opnaar. Og medens Politikere staaer om Forrang og Taktil, peger den faglige Agitation enigt fremad mod den sociale Revolution, der er saa uendelig vigtigere end Rigsdagsmandenes hundrede Lovforslag, som alle har til Hensigt, at ingen Ting, naalig ikke de selv, skal gaa i Stykker. Det er kun Arbejdernes, der er virksomme, thi de rører personlig hver Dag ved Grundstøtten, deres Politikere gør det aldrig.

Endelig har Fagforeningsbevægelsen det uuaadelige Fortrin, at under den er ingen Alliance med Bourgeoisiet mulige. Den politiske Forer aander og lever ligesom af saadanne Alliances; Væden har allerede set Varnumsfiguren „den første socialistiske Minister“, Millerand; ham der sad i Regering sammen med General Marquis de Galliffet, Kommuncianernes, deres Stolnders og Vornes Morder. Saa vilde begejstret har Socialdemokra-

ten været for denne Gumbug, at Borgbjerg paa sin Turne i Amerika har profeteret, hvordan vi her hjemme i 1912 vil være naaede til den første socialistiske Minister. Vi rober vel ingen amerikansk Hemmelighed ved at sige, at han hedder Borgbjerg.

Den Slags Alliances er utænkelige i Fagforeningerne. De fremmer kun Solidariteten mellem Arbejdernes selv, nationalt og internationalt.

Men hermed er deres Begrænsning givet. De udbyder ikke Lovforholdet, Kapitalismen. Der opnaas Lovforholdet gennem Strejker eller Krusler om Strejker, men disse Forholdelser fører aldrig ud over en øjeblikkelig Fordel, aldrig til større Forbrugsevne; de anfægter ikke Systemet, Staten.

Tvært imod, Fagforeningerne har til Maal at forsvare Systemet, og de vil altsaa i den Form forsvinde sammen med Røstsystemet. Af samme Grund er der ikke mere at vente for Arbejdernes af Go on canny Agitationen (Gaa langsomt an, en Art Strejke, som er forsøgt i et engelsk Stående Land), og af le sabotage (den franske Form for Brevning af Arbejdet). Hvis Systemet skal røkke, er det kun én Vej: Generalstrejken.

(Fortsat.)

D. 3.

Fra Idiot-Anstalten

Sat at der udbræder en farlig Idios i dit Hus. Saa kommer Brandbæjnet og frelser dig og din Familie og hjerger Jeres Guds og Hjendele. Bagefter sender Chefen for Brandbæjnet dig saa en Regning paa 50,000 Kr. Du protesterer, men han gaar til Domstolene med sin Regning, og de dommer dig til at betale.

Ikke sandt, dette her vilde enhver anse for en Galeskshistorie?

Men i Søndags kunde man i alle løbenhavne Blade, fra Socialdemokraten til Vort Land, læse følgende uden nogen som helst Indbending fra de forenede Redaktions Side:

Søretsdøm. Der tilkendtes ved Retsens igaar afslagte Døm Svitzers Bjergningscenter-pris 50,000 Kr. med Renter 5 pCt. aarlig fra 14. November 1900, for at have hjerget Dampstøbet „Rialta“ af Marcellus, fort af Kaptajn Symers, hvilket Stik strandede paa Nordstiden af Røhage i Nærheden af Høstholm den 1. September f. A. om Aftenen.

Saadan er altsaa Kulturen i vore Dage. En forlign Besættning plyndres af dem der „redder“ den,

omkrent som naar i gamle Dage Præsten i Epiden for alle Sogneboerne gik ned til Stranden og slog de Skibbrudne ihjel og tog deres Gode.

Det hed Strandret. Og saadan hedder det altsaa endnu.

Abraham.

Teatret

„Morbus Tellermann“, Storstadrama i 5 Akter af Helge Rode.

Hvor Publikum dog er taalmodigt! Hvor det er sløvt, hvad det dog finder sig i, naar det gaar i Teatret!

Det dojer en svensk Begynders ganske udradialistiske, meget belmente Dialoger „Gertrud“ og griber Andledning til at le med god Grund over et uheldigt Scenearrangement og en uheldig Skuespiller — ligesom Skoleborn —, da det bliver indt for det Drama, som det havde ventet at se og opleve. Og Fru Betty Ransen, der ikke har gjort Dylle, slæder det stikkelige Publikum ud efter Roder, for „en sammenlæbet Gub“, ganske ubehersket, medens hun til Brug for en Tournee rojer de bedste. Fru Ransen benævnes derefter „modig“, og Hr. Herman Bang arrangerer med et helt Problemet Borden og Skolegang ved Hr. Maters „Literære Aften“, hvo han loppes Fru Ransen og talte. Publikum til, fordi hun ikke naaede at binde den Magt over Sindene som nu engang er at Kunst Sang bund.

Publikum klappede ad Hr. Bang, der som Kellamur har modtaget sig selv hver anden Dag og gjort sit Bedste for at bilsede Publikum.

Man kan ikke give Fru Ransen og Hr. Bang bedre Raad end, at de, hver Gang de optræder, forud proklamerer, hvad det godmodige Publikum skal mene om dem.

Man kunde ogsaa give vort alt for pæteranstændige og frugtlomme Publikum det Raad: at hylse og pibe og trampe ad det Møg, der brydes, som det sker i de fleste andre Lande. Og det var maatte det bedste, der kunde se.

Fru Ransen og Hr. Bang har Ret til at slæde Publikum ud — fordi deres Udvælsord blev taalt.

Det er snart uafslutteligt, hvad der brydes et modtageligt og oplagt Publikum som Skuespil — Komedie eller Drama eller Tragedie — stet og forfattet afscenatiske, forfattet Indledning og tilfældig Skuespilkunst. Og det er ikke underligt, at Publikum bliver søvnigt efter Dagens Skid, naar Intet holder det vaagen.

Se nu til Dagmar Teatret! Hver fiordende Dag tabler det en ny Forestilling af sig, og det har givet sig selv den Spandevne paa, at det kun vil opføre danske Stykker. Denne Galat har til Følge, at det spiller alt Slags ligegyldigt Jule-, forbi dansk Literatur er saa arm paa Dramatikere som en Gasmænd paa Røer.

Revolte

Dette er Fortællingen om en Arbejdsforer, der var Mand helt igennem.

— Det var først for Krigen i 1870.

I Paris var der i Januar og Februar Maaned et uhyre Røre med Røddermettet; det naaede Røgepunktet, da Prins Pierre Napoleon "Gælleren", myrdede Generalen Dreyfus, der var kommet til ham for at underhandle om Sekundat i en Duel (Rapoleon blev senere skændt af en Jury). Rødderfori havde bl. a. skrevet en Artikel i La Marseillaise, der begyndte saaledes: "Jeg har hidsig været naiv nok til at tro, at en Bonaparte kunde være andet end en gemeen Morder".

Saa kom Victor Nols Begraevelse, hvorunder Rødderfori skildrede Revolutionens Udvikling i sin Haand; et Bifølge paa 200,000 Mennesker vendte kun paa et Øjeblik af ham, men stont hans Tilhængere sloges oven paa Rødderfori for at faa den sort ind i Paris fra Forstaden Neuilly, vægrede han sig. Han vidste, at Rødderfori allerede Dagen forud havde samlet en hær ved Portene. Der stod intet Væb, men alligevel blev der udstedt Arrestordre mod ham, og nu følger Beretningen om den første Barrikade for Kommunerne.

— Der skulde holdes et Arbejdsmodet i Rue de Gandre, op imod Belleville Kvartieret, Kl. 8 Aftenen den 7de Februar, og Rødderfori ventedes. Socialisten Gustav Flourens havde allerede aabnet Mødet for fuldt Hus, da der kom Efterretning om, at Rødderfori var bleven arresteret paa Vejen til Rue de Gandre.

Man maa nu vel erindre, at Situationen var denne: hele Paris besat af Militær og Politik, Rødderfori i Tuilleriesloftet, alle Autoriteterne fra "Ejshuset" til Raskerne i fuld Funktion. Der var altsaa absolut intet at haabe for Mødets Dirigent, der stod med en Politiskassistent ved sin Side. Men han havde sit Lands Blodet sig, og hvad gør han?

Da Rødderfori er arresteret skilder Salen, trækker Flourens en Revolver og en gammel Infanteristil frem og siger til Forsamlingen:

— Borgere, Øjebliket til at markere mod Rødderfori er kommet.

Dermed vender han sig mod den himmelhøje Politiskassistent med de Ord:

— Borgere, jeg arresterer Dig, og holder ham Revolveren for brystet. Og da Politimanden blev angst for sit Liv og begyndte at tale om sin Hustru og sine Børn, lagde Flourens til:

— Vær ikke bange, Republikanere myrder ikke. Og nu, Kammerater, op med Marseillaisen (den var forbudt) og leve Republikken!

Med Politiskassistenten i den ene Haand, den gamle Gabel i den anden og til Slagangens Toner gik det saa afsted ud paa Gaden, gennem to Rækker Politibetjente ved Indgangen til Salen, som ikke vovede at røre sig, vintrent uden andre Vaaben end Dirigentens. Gæltogsplanen, født i samme Øjeblik, var at bygge Barrikader i Forstæderne Belleville og la Villette, men da Flourens naaede lidt op ad Højderne, havde han ikke mere end et Hundrede Mand med sig foruden Assistenten. Det gik da op for ham, at der maatte staves Vaaben, og han markerede nu lige løs paa den nærmeste Kaserne. Forinden

standede han en Omnibus i Faubourg du Temple og led den vælte tværs over Gaden som Begyndelse til en Barrikade. De Soldater, der i det samme spæredes forbi, blev afbrudte med det gode, og de næste ankomende Omnibusser lagdes til den første.

Men ved Kaserneporten traf han en Sergent og tre Soldater, "Ejere af Disciplinen" siger han selv, som nægtede at udlevere deres Vaaben og truede med at glo Øj. Han søgte forgæves at overtale dem. Da han imidlertid var bleven forholdsvis ene, valgte han at rykke videre med sin Fange, og paa hele Vejen lod han Vaaben slulle. Materialerne fra et Hus under Opførelse i Rue de Paris blev i Forbigaaende trullet frem til en ny Barrikade, og i en Spæringsstald tog han flere Vogne, som blev ført om i Sidegaderne.

Imidlertid fik han at høre, at der var Gædder i Belleville Teatret. Med et Mand gik han da løs paa Teatret, og her var en af hans Vedlagere nær bleven slået ihjel af fire "Individer", formodentlig Skuespillere, mod hvem han maatte bruge sin Revolver. Gædder fik de dog ikke. Samtidig synes Flourens at have ladet Politiskassistenten løbe hjem til Rødderfori og Børn.

Da han kom ud paa Gaden igen, sloges man allerede ved Barrikaden i Faubourg du Temple. En Snes unge Mennesker forpærede den imod et helt Øjeblik af Politibetjente og Munkipaladister til Sest, og Flourens lode sine Venner til Hjælp, Overfalden over Armen, Revolveren i højre, Gabelen i venstre Haand.

Han var selv den sidste paa Barrikaden. Sin Stod op imod en Mur og holdt sig tre Betjente fra Mødet, saaret i den ene Skulder, da en Officer i det samme kom løbende efter en lille Flot Gigtninge og raabte: Arrester dem! De tre Betjente slap Flourens, og han, hvis Beretning er konstateret og saa af andre, slutter med følgende triste Ord: "Jeg var nu fuldstændig alene. Jeg gik om ad en Sidegade og naaede hjem hos en Ven."

Et Øjeblik efter var Faubourg du Temple fuld af Tropper. Kl. 1 1/2 Nat var alt tilfjældende roligt.

Kort efter faldt Rødderfori borte.

J. J.

Pattebørn

Social-Demokraten har endelig opdaget, at der er kommet et nyt Blad. Hvorfor maatte Arbejderne ikke ogsaa nok faa det at vide? Er de rene Pattebørn, der skal stilles?

Ulsaa forleden tog Social-Demokraten Mod til sig og forfalte Arbejderne, at der var kommet et nyt Blad. Dog, forsigtighed er en Borgmester Jensen-Dyd, Social-Demokraten nøjedes med at fortælle, at det nye Blad hedder "Seminarist-Bladet", at det udkommer en Gang om Ugen, og at det er udgivet af et Aktieselskab med C. P. Jensen som ansøgende Redaktør. Aktieselskabet skal efter senere Oplysninger være paa 7 Kr. 50 Øre og Oplaget, der hellograferes, paa ca. 50 Eksemplarer.

Se, saa meget sit Arbejderne at lobe med, da de faldt til Patten forleden Dag. Mere har de ikke godt af, — foreløbig. Naarlig har de ikke godt af at faa noget at vide om Korsaren. De maa laite videre paa Seminarist-Bladet og hvad ellers den gamle Goldamme i Farimagsgade byder dem.

Jean Jacques.

Magt

Arbejderne paa de parisiske Elektricitetsværker har i disse Dage leveret en rask lille Strejke.

De lagde simpelthen Øyen i Mørke, lukkede Teatre, Varieteer og Postkontorer, standse Jernbaner og Sporvogne, hindrede Vagterne i at komme ud, og mobiliserede Storbørgerne og hele Politistyrken.

Saa uhyre en Magt udøvede 1200 Arbejdere over en By paa henved 3 Millioner Mennesker. Og Øyen gav efter; Strejken sejrede.

Vi har her et lille Billede af det franske Proletariats Kampmaade. Der bryder de sig ikke om "den første socialistiske Winkst" og alle hans overfede Rigsdagsmænd. Arbejderne siger: Tak, vi kan selv!

Hos os hedder det altid: Væde Vælgere, nu kan I stemme, saa skal vi regere! Og naar det spørges, at et eller andet politisk Mul er valgt, saa jubler godtroende Arbejdere i Takt efter gamle Winkst og den stærke Samson P. Knudsen: Stor Gæst for Socialdemokratiet i Sengenlojet!

Korsar.

Karnevals- Velgørenhed.

Den streblade, Højeblade og socialdemokratiske Blade er lige vildt begejstrede over, at København i næste Maaned skal have en saakaldt "Samfundssuge".

Den begynder efter de allierede Mojers Beretning med et foredrag af Fru Emma Gad om Stokhed og Harmoni i Hjemmene (Fruen er gift med en Admiral). Desuden holder en Række ansete Politikere og deres Damer i Dagens Løb foredrag om Selvoopdragelse, Orden og Fredelighed, Hjemmets Interesser, og der bliver lavet en Udskilling af kunstneriske Mobler, Stuekultur, Blomster, Altvarier, Musik osv. Næste Dag er "Barnets Dag" med et yndigt foredrag af Herman Trier om Barnet og Uoplystet. Saadan gaar det videre med

Cojorne, indtil der slutes af med en Samfundsdag, paa hvilken Dr. Moltzen underholder os om Oplysningsarbejdet i de lavere Klasser, og Professor Wilkens taler om Arbejdets økonomiske Side.

Samtidig skal der rases gennem Øyen med Pengebøsser. Og som Selvmaskaller fungerer de Herre Cavling og Winkst, den sidste i en elegant Karnevalsforsklædning foreskillende den sociale Revolution.

Roussau.

Kamøsen i det nordvestlige Sjælland, samt muligvis et tredje i Nærbheden af Næstved.

Den tekniske Basis for Foretagendet er et af Sporvejsdirektøren faldet udarbejdet Projekt, hvorunder Elektriciteten fra de nævnte to eller tre Centraler gennem overjordiste Højspændingsledninger føres med en Spænding af 40,000 Volt til en Række Fordelingscentre, hvor Spændingen sættes ned til 10,000 Volt. Med denne Spænding fordeles Elektriciteten til de forskellige Byer og Sognekommuner, hvor der indrettes Transformatorstationer, fra hvilke Elektriciteten afgives med den for Forbrugerne passende Spænding af 220 Volt.

Det er Tanken, at Fordelingen og Salget af Elektriciteten skal besørge af Kommunerne, ganske som om de hver havde deres eget Elektricitetsværk, idet den enkelte Kommune løber den fornødne Elektricitet af Selskabet som lavspændt Størm ved Transformatorstationerne. Hvor Kommunerne ikke selv ønsker at overtage Fordelingen, vil man søge Indkøbsforeninger oprettede.

Prisen vil blive saa billig, at Kommunerne vil kunne levere Belysningsstrøm til deres Forbrugere for 36 Øre pr. Kilovattime i Øerne, det vil sige samme Pris som i København, Frederiksberg og Hellerup, og 40 Øre paa Landet, hvilket for Tiden er den laveste Pris i Provinsbyer paa Sjælland. Prisen for Kraft vil blive under Halvdelen af Næstveds.

Sølvsnorene De samvirkende

Korsaren hos Funktionærerne

Det Spørgsmaal der i de sidste Par Aar har været mest brændende blandt Statsbanernes Funktionærer, det nemlig om Funktionærernes Forening skulde indmeldes i de samvirkende Fagforbund, har nu fundet en foreløbig Beslutning, idet en Afstemning har givet det Negativt, at Funktionærerne ikke kommer ind under de samvirkende Fagforbund.

Optællingen af Stemmerne viser, at 90 pCt. af Personalet har deltaget i Stemmeafgivningen. Der er afgivet ialt 4490 Stemmer. Der af er der 2628 for Indmeldelsen, og 1862 imod. Det bliver 62,9 pCt. der har stemt Ja, og 37,9 pCt. Nej. Nu byder Foreningens Røde imidlertid, at der skal være to Kredse af Majoritet for Indmeldelsen, og dermed er den altsaa forfaldet.

For at erfare, hvorledes Funktionærernes Syn er paa den foreliggende Situation, har vi henvendt os til forskellige Ansatte ved Stationerne her i København. Paa Frederiksberg Station træffer vi Portværdene 98 og 353; der er begge yngre Mænd. De er slet ikke overraskede over Resultatet, og de mener, at det særlig er Sjællænderne, der er imod Indmeldelsen, hvorimod Jyderne er stemt for at Funktionærerne kommer ind under de samvirkende Fagforbund. Paa Godsbanegaarden taler vi med et Par ældre Portører Nr. 137 og 377, og deres Mening gaar i samme Retning som Kollegerne ude paa Frederiksberg. Til sidst afløser vi Besøg paa Hovedstationen; her træffer vi Stationsbud J. A. K. og en ung Mand der har en klar Fortællelse af Forholdene. Han udtaler sig saaledes:

— Det er et meget forfærdeligt Tidspunkt, Belysningen har valgt til denne Afstemning. Vi skulde have ventet til April og set, hvad Jernbanekommissionen til den Tid vilde have

skrevet det bedste, han kan, og laver "Publikumsbøger", fordi han ikke faar en Præmie eller et Regal — det Ankerstørste alvorslige eller Carl Möllers humoristiske eller Drachmanns festske eller Otto Benzon's komiske? Fordi han drages for en mindre værdig og maatte derfor mere trængende? Det blev vist et godt Stykke. Nige saa godt som "Morbus Tellermann", om hvilket det uhyggelig vilde minde.

Den Slags "revolterende" Værdier er der saamand nok af. Om de la eller flere Mennesker, det rager os ikke det ringeste. Men saadan er de fleste danske Skuespil, og da der ikke er bedre, og Publikum, den sammenlignende Høj eller Danaidernes Ror, derfor maa nøjes med en "Nyhed" i Stedet for et Digterværk, gaar "Morbus Tellermann" nok ogsaa Abonnemeter rundt, til det kommer en Udsat af samme Sluffe. Publikum er loalmødt.

Hvor længe?

Jens Pedersen.

Arbejdsløshed fast Institution

Den gamle Social-Demokrat i Farimagsgade er himmelhøjt over, at Folketinget i Dordags har vedtaget en Lov om Arbejdsløshedskasser.

Bladet refererer, at P. Knudsen i sidste et interessant Tilfælde har ud over de danske Arbejderes Kamp mod deres frygtelige Fjende Arbejdsløsheden i den sidste Menneskealder. Høje Hærlighedens beslaar nu i, at i helbigste Tilfælde kan Arbejderne mod selv at betale mindst den anden Halvdel saa Statskassen til at give 250,000 Kr. om Aaret, og Kommunerne til maa — det er meget lidtvisomt — at betale 150,000 Kr.

Paa den Maade vil Arbejdsløsheden her i Landet være ophøjet til en fast Institution, som synes af en Lov paa 23 Paragrafer. Og Social-Demokraten er som sagt stolt ved Tanken om, at vi saaledes kan faa vedtaget en ny kampmæssig Faltliggaard med en Masse nye Funktionærer.

Der vil blive betalt de Arbejdsløse fra 50 Øre til 2 Kr. om Dagen, dog ikke for de første 6 Dage. Desuden er alle fragelige Personer udelukkede.

Røben vil utvivlsomt blive godkendt af Landstinget; den vil nemlig blive en mægtig Støtte for det bestaaende Bønssystem og for Vedligeholdelsen af de Arbejdsløse i Løse Reserverarmé, der er saa uundværlig i Kapitalens Tjeneste.

Elektricitet over det hele

Privatbanken har if. Medd. til Mitz. Bur. gjort Skridt til, saaremt det Næstveden forelagte Voforslag om elektriske Stærkstrømsanlæg vedtages, at danne et stort Aktieselskab til Forsyning af hele Sjælland.

Ogsaa Landmandsbanken og en Række andre Selskaber vil blive interesserede i Foretagendet.

Det ny Selskab overlager Ekob. hoved Elektricitetsværk, som nu ejes af Aktieselskabet Tøborg-Klampenborg elektriske Sporvej, og anslager desuden et andet stort Værk ved

Den sidste Forestilling hedder "Morbus Tellermann", et 6 Akts Storladsdrama af Helge Rode, og den er lypst dansk, ligesom den blede genganger eller epigonagtigt. Hovedpersonen, Professor Tellermann har opgivet et Professorat for ganske al die sit Fæderland og Menesteheden sine Kræfter til at belampe en Sygdom, der kaldes Morbus Mac Neil.

Et smart Sensationsblad har udstedt en Konkurrence for den, der har været virksomst til at finde Modgiften mod Sygdommen, som Medaktøren i den fede Oversteit giver Rødder "Den gule Død". Tellermann konkurrerer, men en anden, der anses for en Gumbugsmager, faar Præmien.

All, hvad vi har hørt om Tellermann, er, at han er anset og hæderlig, stolt og støj, at han ikke vil indlade sig paa Intriger og Skrabub og Winkst for at opnaa nogen Gunst.

Men saa overraskes vi saare, da vi ser ham første Gang. Da har han nemlig lige aflagt en Vist hos et Medlem af Dommerkommissionen og moder nu hos Redaktøren, hans gamle Ven, for at lase sin Sag — al netop som Sagen var afgjort i hans Disfavor.

Og i samme Øjeblik forgiftes denne stolte og høje Karakter, saa at han tvivler om Værdien af sit Arbejde for Menneskeheden. Han bliver misundelig og mistænksom — saa lidt skulde der til: at han ikke fik et Sensationsblads Præmie! — han skyder sin Hustru Rærlighed fra sig, han jager sin trofaste Assistent bort, just som denne gør en vigtig Opdagelse angaaende Sygdommen, han slæber sig mere indhyment og svindleragtigt end overhovedet tankfuld. Han opfinder et Serum, om hvis helbredende Kraft han i høj Grad tvivler, bare for at tilfredsstille sin Egererlighed. Men da hans medfødt Hæderlighedsmani ikke er forbundet med sin Vofsfættning Svindlertalent, har Stallen intet Feid med sig og lider endda Hæderhedskvaler. Under en Epidemien bliver hans første Forsøgskanin den Redaktør, som mod bedre Vidende eller rettere Tro, gav Præmien til hans Vofsfættning, og Redaktøren maa lade Ribet.

Imidlertid bliver hans egen lille Datter syg, og hun helbrederes af hans bortjagne Assistent.

Da Folkebilligheden — ganske meningsløst, efter som Tellermann kun har slaaet et Menneske ihjel — døber Sygdommen om til Morbus Tellermann, tager Tæt Gift.

Dele kaldes et Storladsdrama, stont det efter Willouets Art snarere kunde foregaa i Snolderød, og det er, som man ser, en ægte Efterkommer af Fjernes ligegyldige Samfundsdramater eller Samfundsdromantit.

Hvor i Alverden vil nogen forlange, at vi skal tage en saadan selvog Slapbank, en saadan Dr. Højhelms alvorligt? Her, saa lidt som i de øvrige Figurer findes Gran af værdifuld Mennesketilbring — de andre bruges bare til at behjælpe den sjøllede Hovedperson, naar lige undtages Højhelms, hvis haabløse Kamp for at bevare sin Mands Rærlighed er saa smul i sit Nidret. Om hendes Tragedie kunde Skiftet bedre have handlet.

Altredst kunde Stoffet dog være behandlet som en Romeie eller rent som Farce. Hvis Gustav Wieb ikke allerede havde skrevet sin Rødder om de "ranke Viljer", var her jo en ren Rællerbiffen.

Men hvis der skulde skrives Dramaer og Tragedier om alle de brave og hæderlige Borgere, der ikke kan klare den uden Gumbug, Al Winkst og nu nok af hør Dag.

Hvad vilde man sige om et Stykke, hvor en Digter opgiver at

Revnød, spurgte han, om hun ikke havde et eller andet Ørinde, han kunde udrette for hende i den store By. Han tænkte, at hun vilde bede ham om at løbe en god Bog, eller en Salmebog i Guldfnit. Men Fru Øbette svarede lige straks:

— Næ, siden De skal til Paris, hvor man faar saadan smukke Spejle, saa vilde jeg være Dem uendelig taknemmelig, om De vilde løbe mig et af de aller-smukkeste.

Præsten lovede det og rejste. Da den fromme Mand havde prædikeret i Paris imod Spillestylen og den megen Verdslighed, rejste han hjem igen. Han besøgte straks Fru Øbette og fortalte hende, at han havde besøgt hendes Kommission.

— Se her, spejl Dem, Fru! sagde han.

Og han trak et Dødningshoved frem fra sin Præsteskjole. Men ved dette Syn faldt Fru Øbette forfærdet om paa Gulvet.

Den brave Præst hjalp hende op og sagde:

— Der har De just Deres rette Spejl, Fru. Li dette Hovedet, er der bleven mig sagt, er Hovedet af den smukkeste Kvinde i Paris. Hun var, hvad De selv er, og De vil uden al Tvivl en stor Dag komme til at ligne hende.

En Koblerste tog sig paa at bringe en Ring til en Dame for at faa hende til at besøge en Herre og give sig hen til ham.

Hun bankede først paa hos en Fru fra Picardiet. Tjenestepigen kom og lukkede hende op. Men Fruen nægtede at tale med hende. Hun var ærbar.

Koblersten gik saa til en Dame fra Poitiers, der svarede hende:

— Vær saa god at sige til den Herre, i hvis Ørinde De kommer, at han gaar fejl, og at jeg ikke er nogen salden Kvinde. Denne Dame fra Poitiers var ogsaa ærbar, men hun var det mindre end den første.

Koblersten gik nu til en Dame fra Tours.

— Ringen er unægtelig smuk, sagde denne.

— Den er Deres, hvis De vil have den.

— Nej, jeg vil ikke have den; min Mand vilde faa det at vide.

Denne Kvinde bedrev for i sit inderste Hjerte.

Koblersten gik straks til en Dame fra Lyon, som udbød:

— Desværre, min gode Kone! min Mand er saa stinfig, at han gærne får Næsen af mig for at hindre mig i at faa Ringen.

Det ny Arbejdsmandsforbund.

Alle Oplysninger om Forbundet, om dets Aøve, om Regler for Optagelse saavel af Foreningerne som af enkelte Medlemmer faas paa følgende Steder: Forbundets Sekretærskontor, Stampsgade 7, St. B. Al. 6-7 Eftermiddag.

St. Hansgade 4, St. Telefon 10,737, hver Form. fra Al. 9-11, og Onsdag, Fredag og Lørdag fra Al. 8-9 Aften samt paa Forbundets Kontor Overgade o. V. 28, 2, C., Telefon 29,119. Hver Søndag Formiddag Al. 8-12 og foreløbig hver Aften efter Al. 8 1/2.

Hovedbestyrelsen.

Hende var der absolut ikke noget ved.

Koblersten stynede sig nu til en Pariserinde. Det var en Tæst, hun svarede frækt:

— Paa Onsdag er min Mand ikke hjemme, sig til ham, De kommer fra, at saa skal jeg komme og besøge ham.

Her har man alle Grader i Godt og Ondt hos Kvindene fra Picardiet til Paris.

Men der er dem, der paastaar, at hende fra Lyon, som var bange for at faa Næsen slaaet af, var der mindre ved end ved Pariserinden, som ikke var bange for noget som helst.

Opsat af J. J.

Korsarens Central

— Til En fra Roskilde. Naar det Skrup kommer af Skrupstør, det vil sige fra en Gaard, der oprindelig hørte ind under Bispen i Roskilde. Sindsfygeanstalten stammer fra 1808 og faar under Borgmester Jensen.

— Ung Dame. Saa op i en Vejviser; i det første Register finder De Navnene paa alle Teatre og deres Skuespillerpersonale. Vi interesserer os for Aftenen ikke for den Slags Ting.

— H. N. Købmagergade. Af socialdemokratisk Forbund kan De kun blive Medlem, naar De foreslaas af et af de gamle Medlemmer. I Forbundet findes der meget saa egentlige Medlemmer, men alle forener.

— Til flere. Den løbende Ruffertpræst vil ikke blive smalt af os, uden for saa vidt den gør Paritetsforret for Social-Demokraten og bliver citeret med Hæder i dette Blad. Hvor vidt den gør Tjente ved Dalgene i forhold til den Slade, som den gør ved sine Tilbud til unge fattige Piger osv., maa Social-Demokraten selv om.

— Ringen er unægtelig smuk, sagde denne.

— Den er Deres, hvis De vil have den.

— Nej, jeg vil ikke have den; min Mand vilde faa det at vide.

Denne Kvinde bedrev for i sit inderste Hjerte.

Koblersten gik straks til en Dame fra Lyon, som udbød:

— Desværre, min gode Kone! min Mand er saa stinfig, at han gærne får Næsen af mig for at hindre mig i at faa Ringen.

— Den er Deres, hvis De vil have den.

— Nej, jeg vil ikke have den; min Mand vilde faa det at vide.

Denne Kvinde bedrev for i sit inderste Hjerte.

Koblersten gik straks til en Dame fra Lyon, som udbød:

— Desværre, min gode Kone! min Mand er saa stinfig, at han gærne får Næsen af mig for at hindre mig i at faa Ringen.

— Den er Deres, hvis De vil have den.

— Nej, jeg vil ikke have den; min Mand vilde faa det at vide.

Denne Kvinde bedrev for i sit inderste Hjerte.

Koblersten gik straks til en Dame fra Lyon, som udbød:

— Desværre, min gode Kone! min Mand er saa stinfig, at han gærne får Næsen af mig for at hindre mig i at faa Ringen.

— Den er Deres, hvis De vil have den.

— Nej, jeg vil ikke have den; min Mand vilde faa det at vide.

Denne Kvinde bedrev for i sit inderste Hjerte.

Koblersten gik straks til en Dame fra Lyon, som udbød:

— Desværre, min gode Kone! min Mand er saa stinfig, at han gærne får Næsen af mig for at hindre mig i at faa Ringen.

— Den er Deres, hvis De vil have den.

— Nej, jeg vil ikke have den; min Mand vilde faa det at vide.

Denne Kvinde bedrev for i sit inderste Hjerte.

CASINO. Telefon 1051.

Kl. 3 1/2-6 1/4 Halv Pris: Martin Haase's 25 Aars Jubilæumsforestilling. Prolog af Herman Bang og Capriciosa.

Kl. 8-11: Anders Tilkjøb. Om. I Udsmykningen fra Konstner- og Studenterkarnavallet forelæses hele Ugen.

Folketeatret. Telefon 7011. Kl. 8-10 1/2. Frk. Josette — min Kone!

Folketeatret. Telefon 7011. Suzanne Després Forestilling. Torsdag: Maison de Poupée (Et Dukkehjem). Fredag: Phédre og Paul de Carotte (Rødtop). Billetter til: 8-7-6-4, 50-3, 50-2, 50-1 og 1, 50 for adskillige og adskillige fra 1 Dag Tirsdag.

Norrebros Teater.

Kl. 8 1/2. "Hanedansk". Kl. 9 1/2. (Lørdag) "Lykkens Galoscher". Hokusokus — 18 Arrangementer. Billetter Kl. 12-4 og fra Kl. 6. Til. 2711.

Frederiksberg Teater. Telefon 1190. Kl. 8: Skytte-Løbe. Billetsalg fra 12-4 og efter 6.

Sønderbros Teater. Amager 303. Kl. 8. "Jorden rundt i 80 Dage". Ord. Salg fra Kl. 1 hele Dagen.

CIRKUS

Enhver Andetudg er tilbageholdt, naar

The four Leamy Ladies optræder i deres elegante

Luftnummer.

Løst 12 1ste Klasse's Artistnumre. Billets. 12-3 og efter 6. Telefon 1281.

Tivoli. Pilar de Garcia. Spansk Danserinde.

Varieté.

Spansk Danserinde.

Spansk Danserinde.

Spansk Danserinde.

Spansk Danserinde.

Spansk Danserinde.

Spansk Danserinde.

Spansk Danserinde.

Spansk Danserinde.

Spansk Danserinde.

Spansk Danserinde.

Spansk Danserinde.

Spansk Danserinde.

Spansk Danserinde.

Spansk Danserinde.

Spansk Danserinde.

Spansk Danserinde.

Spansk Danserinde.

Spansk Danserinde.

Spansk Danserinde.

Spansk Danserinde.

Spansk Danserinde.

Spansk Danserinde.

Spansk Danserinde.

Spansk Danserinde.

Spansk Danserinde.

Spansk Danserinde.

Køb

altid Manufakturvarer i København Part- & Auktionsvareforretning, Gøttersgade 33, hvor De gør det billigste og bedste Indkøb. Forretningen anbefaler fra et nyt Indkøb Følgende til nedenstående Priser:

400 Blusellv & 900 Nederdele					
Vaskeblaser i Satin & Mousseline, alle Farver.	Flonelsblus, svære Stoffer og lise Faconer, garanterede ægte i Vask.	Flonelsblus, gennemvævede elegant udstrykede m. Beantling i mørke og lyse Farver.	Heloldne Blusellv i mange stilfulde Faconer alle Farver.	Flis lærrede heloldne Blusellv i lyse og mørke Farver.	Elegant, lyse og Etamblus i heloldne Stoffer aller-nyeste Faconer.
Værdi 275 Ø.	Værdi 400 Ø.	Værdi 650 Ø.	Værdi 850 Ø.	Værdi 10 Kr.	Værdi 14 Kr.
Sælges for 105 Ø.	Sælges for 245 Ø.	Sælges for 200 Ø.	Sælges for 450 Ø.	Sælges for 55 Ø.	Sælges for 200 Ø.

En flot Nederdel

laar De fix og lærdig for ca. det halve af, hvad De maa betale andre Steder alene for Stoffet. Eksempelvis anføres:

En solid daglig Nederdel i mørket Klæde med Kapsomme.	Orn og brun melerede Nederdele i svære diagonaltværede Stoffer.	Elegant Nederdel i stribe- og stribede Stoffer med Kapsomme.	Nordord i engelske tærne- og stribede Stoffer.	Elegant Spaders- og Nordord i svære engelske Stoffer.	Klædes- nederdel i sorte, blå og brune, glansfulde Stoffer.
Værdi 650 Ø.	Værdi 850 Ø.	Værdi 10 Kr.	Værdi 12 Kr.	Værdi 12,50 Ø.	Værdi 14 Kr.
Sælges for 285 Ø.	Sælges for 430 Ø.	Sælges for 345 Ø.	Sælges for 555 Ø.	Sælges for 600 Ø.	Sælges for 755 Ø.

Har De ikke selv Lejlighed til at tage Varerne i Øjesyn, da skriv eller omvæltende Præst, med Opgivelse af et Par enkelte Maal, og skulde de tilsendte Varer ikke være fuldstændig tilfredsstillende, tages de tilbage med fuld Tilbagebetaling.

Kjøbenhavn Part- & Auktionsvareforretning, Hjørnet af St. Regnegade. Telefon 8996.

Gøttersgade 33

Kr. 5,50.

HANS JÆGER:

ANARKIETS BIBEL

Hans Jæger: Anarkiets Bibel. Kr. 5,50.

Naar han nu har skrevet en Anarkiets Bibel, har man ikke derved lade sig forlede til at tro, at han forsvarer "Handlingens Propaganda": Fyrstendømme og lignende Voldsbegreb. Det er Samfundets økonomiske Grundvold, han alene vil til Lys: Ejendomsretten og den nuværende Produktionsform. Med stor videnskabelig Grundighed udvikler Hans Jæger sine Anskuelser paa næsten som Hundrede Slider, og han opkaster sluttelig det Tankeksperiment, at Anarkiet i Løbet af en halv Sæds Aar kan komme til Magten, dekretere Ejendomsrettens og Pengenes Afkællelse, bemægtige sig Produktionsmidlerne og organisere en Produktion, der dækker det fulde Forbrug. Saa er Fattigdommen forsvunden, og man kan begynde at opdrage Børn, ikke til at tjene Penge, men alene, at man sætter hvor især i Stand til at finde en Virksomhed, der falder sammen med hans Livsdrøm. Selv om man ikke kan gaa ind paa Hans Jægers ideelle Fantasier, kan man dog ikke undgå at imponeres af det Tankearbejde, der er nedlagt i hans omfangsrige Værk. (General-korrespondance.)

GYLDENDALSKE BOGHANDEL · NORDISK FORLAG

Trykt i C. W. Berentzens Bogtrykkeri, Nørrebro 78. København K.

Trykt i C. W. Berentzens Bogtrykkeri, Nørrebro 78. København K.

Trykt i C. W. Berentzens Bogtrykkeri, Nørrebro 78. København K.

Trykt i C. W. Berentzens Bogtrykkeri, Nørrebro 78. København K.

Trykt i C. W. Berentzens Bogtrykkeri, Nørrebro 78. København K.

Trykt i C. W. Berentzens Bogtrykkeri, Nørrebro 78. København K.

Trykt i C. W. Berentzens Bogtrykkeri, Nørrebro 78. København K.

Trykt i C. W. Berentzens Bogtrykkeri, Nørrebro 78. København K.

Trykt i C. W. Berentzens Bogtrykkeri, Nørrebro 78. København K.

Trykt i C. W. Berentzens Bogtrykkeri, Nørrebro 78. København K.

Trykt i C. W. Berentzens Bogtrykkeri, Nørrebro 78. København K.

Trykt i C. W. Berentzens Bogtrykkeri, Nørrebro 78. København K.

Trykt i C. W. Berentzens Bogtrykkeri, Nørrebro 78. København K.

Trykt i C. W. Berentzens Bogtrykkeri, Nørrebro 78. København K.

Trykt i C. W. Berentzens Bogtrykkeri, Nørrebro 78. København K.

Trykt i C. W. Berentzens Bogtrykkeri, Nørrebro 78. København K.

Trykt i C. W. Berentzens Bogtrykkeri, Nørrebro 78. København K.

Trykt i C. W. Berentzens Bogtrykkeri, Nørrebro 78. København K.

Trykt i C. W. Berentzens Bogtrykkeri, Nørrebro 78. København K.

Trykt i C. W. Berentzens Bogtrykkeri, Nørrebro 78. København K.

Trykt i C. W. Berentzens Bogtrykkeri, Nørrebro 78. København K.

Trykt i C. W. Berentzens Bogtrykkeri, Nørrebro 78. København K.

Trykt i C. W. Berentzens Bogtrykkeri, Nørrebro 78. København K.

Trykt i C. W. Berentzens Bogtrykkeri, Nørrebro 78. København K.

Korsaren holder Pris med de største Blade.

Det maa gaa op for folk, at vi byder dem et Indhold, som de ikke kan faa andetsteds, hverken for 2, 5 eller 10 Øre. Og vi er selv klare over, at en Mængde Mennesker endnu ikke er intelligente nok til at forstaa denne Forskel paa os og de andre; men dem faar vi i Guds Navn undvære — til senere!

At vi vil finde Læsere blandt oplyste Mennesker i alle Samfundslag er vi sikre paa. Det har vi desuden allerede nu Beris for.

Korsaren.

DØDE

Anmeldte for Københavns Stifteret. Den 11. Marts.

Tæpsefærdig A. P. G. A. Alindts Hustru Gise Kathrine. Børgeretnagt Jens Peter Anthonsen. Fabrikfærdig Fr. Bruuns Enke Christiane, født Bruun. Grosserer Carl Johan Wilhelm Menck. Fyrb. Boltemager Hans Jacob Christian Diderik Michelsen. Fyrb. Anna Frederikke Kirstine Marie Krumbach. Fyrb. Alvilba Hansine Lund. Fyrb. Fabrikant Ludvig Thomas Johan Boje. Grosserer Anton Nicolaj le Sage de Jonenap. Fyrb. Jacobine Johanne Meisling. Grosserer Louis Sophus Heinemann. Handelsmand Salomon Friedmann. Agent Jacob Berend. Bævermester Frantz Heinrich Paulmanns Enke Anna Margaretha, født Rur. Fyrb. Skibsbøger Jacob Theodor Neumann. Arbejder- færdig Reth Eleonora Aleksandra Jensen. Robbersmed Alfrieds Enke Laura Rosmine. Fyrb. P. Nielsen (Løbet af Grundfærd) Hustru Ellen. Gæstforvalter og Medarbejder B. A. Sæverin Laurberg Enke Johanne Georgine, født Schou. Fyrb. Ane Marie Kristine Hansen.

BEGRAVELSER

Lørdag.

Nordre Kapel paa Vestre Kirkegaard. Lørdag Færdig Hustru Ellen, Al. 2. Lørdag Færdig Hustru Anna, Al. 12. Fyrb. Antonette Augusta Christiane Nielsen, Al. 2. — Udflytning Kirkegaards Kapel. Enke Dortha Christiane Jappe, Al. 12. Fyrb. Wouline Rosmussen, Al. 11. — St. Jacobs Kirke. Vognmand Jens Olsen, Al. 1.

Søndag.

Nordre Kapel ved Taastrup. Litteral Deepas Hustru Aurora, Al. 12.

Redaktører:

HANS JÆGER og J. J. JPSEN, aldstavnede Ansvarhavende.

Trykt i C. W. Berentzens Bogtrykkeri, Nørrebro 78. København K.

mer dem selv; eller af Laaber, i hvem Forbunden ganske har kval Naturens Røst, eller af forsøblede Slabninger, i hvem Naturen ikke en Gang træder sin Ret.

Præsten: Det ligner. Men gifter I Gæder da det ikke?

Dru: Vi gifter os.

Præsten: Hvorfor belysner Gæder Vægteløb?

Dru: I Overenskomsten om at ville bebo den samme Hylte og ligge i den samme Seng, saa længe vi befinder os ved hverd.

Præsten: Og naar I nu ikke længer gør det?

Dru: Saa stilles vi.

Præsten: Hvad bliver der da af Børnene?

Dru: O, Fremmede! Dit sidste Spørgsmaal lod mig se til Vundt i dit Rands elendige Tilstand. Vid da, Ven, at her er et Værns Føldest bestandig en Hylte og dets Død en Rilde til Sorg og Laarer. Et Barn er et kosteligt Gode, fordi det engang skal blive et Menneft; derfor drager vi ogsaa en ganske anden Omsorg for det end for disse Planter og Dyr. Et Værns

Føldest holder Glæde hjemme og ude; det er en Forpagelse af Hylten og af Aftenen i Nationen: det er to Arme og Hænder mere paa Datt; i Børnet ser vi en Agerdyer, en Fjæter, en Jæger, en Kriger, en Vægteløb, en Gæder. Naar en Kvinde vender tilbage fra sin Mandts Hylte til sine Forældre, fører hun de Børn med sig, som hun bragte ham i Medgift; man berler de Børn, der er fødte under Samlivet, og man blytter saa vidt muligt Gunner mod Børnen, til en hver har omløst lige mange Piger og Dreng.

Præsten: Men Børnene ligger længe til Værd, inden de kan gøre Hylte?

Dru: Til deres Opdragelse og til de gamle Livsophold udsælter vi en Sjællede af hele Landets Gæst; denne Skal nyde de godt af overalt. Du ser saaledes, at jo fattigere en Dattlers Familie er, desto rigere er han.

Præsten: En Sjællede ligger Du?

Dru: Ja, det er et lille Mid- del til at opmuntre Værdningen til Værdighed for Alverden og

interessere den for Børnens Belysning.

Præsten: Vender Gæder Vægteløb ikke undertiden tilbage til hinanden?

Dru: Meget ofte; den første Værdighed for et Vægteløb er dog fra Fuldmaane til Fuldmaane.

Præsten: Med mindre Gunsten bliver frugtsommelig, thi da bliver Samlivet vel i det mindste paa ni Maaned?

Dru: Du tager fejl: Gæderlignen som Stalletlignen følger med Børnet overalt.

Præsten: Du talte om, at en Hustru bragte sin Mand Børn i Medgift?

Dru: Ja netop. Se, min ældste Datter har tre Børn; de løber omkring; de er sunde, de er smukke, de løber at blive stærke; naar hun faar Bøst til at gifte sig, vil hun tage dem med sig; de er hendes; hendes Mand vil hjælpe dem med Glæde, og hans Hustru vilde hun være ham saa meget lænere, vin hun var svanger med et Børn.

Præsten: Ved ham?

Dru: Ved ham eller ved en

anden. Jo flere Børn vore Døtre har, desto mere søgte de; jo stærkere og kraftigere vore unge Mænd er, desto rigere er de. Derfor, lige saa omhyggelige vi er for at bevare Pigerne fra at komme i Værding med Mand og Drengene fra Værding med Kvinder for den frugtbare Alder, lige saa meget opfordrer vi dem til at ædle, naar Drengene er ubvoksede og Pigerne mandbare.